NORAKSTS
Lieta Nr.A42474307
143/AA43 – 0329 – 10/8

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 15.februārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs V.Endzelis,
tiesneses K.Krastiņa un L.Vīnkalna,

piedaloties pieteicējas sabiedrības ar ierobežotu atbildību „*/Nosaukums/*" pārstāvim *I.Š.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvei *S.S.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par sabiedrības ar ierobežotu atbildību „*/Nosaukums/*" saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 166.^{2}pantu, sakarā ar sabiedrības ar ierobežotu atbildību „*/Nosaukums/*" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 23.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) 2007.gada 9.marta lēmumu Nr.19/12692 (turpmāk – Lēmums) atstāts negrozīts VID Rīgas reģionālās iestādes (turpmāk – RRI) 2007.gada 5.februāra lēmums Nr.F114-BE002968, ar kuru sabiedrībai ar ierobežotu atbildību (turpmāk – SIA) „*/Nosaukums/*" uzlikts naudas sods Ls 500 apmērā saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa (turpmāk – LAPK) 166.^{2}pantu.

Lēmumā konstatēts:

[1.1] 2006.gada 19.oktobrī VID RRI amatpersonas veica pārbaudi SIA „*/Nosaukums/*" taksometrā ar valsts numuru */reģistrācijas numurs/*, Rīgā (tematiskās pārbaudes akts Nr.4/6563), kuras laikā taksometra vadītājs *D.J.*, kurš nav darba tiesiskajās attiecībās ar SIA „*/Nosaukums/*", bet ir reģistrējies kā saimnieciskās darbības veicējs, uzrādīja SIA „*/Nosaukums/*" izsniegto licences kartīti PP-542.

[1.2] KS „*/Nosaukums/*" 2006.gada 4.augustā ir noslēgusi līgumu ar *D.J.*, kuram SIA „*/Nosaukums/*" lietošanā nodevusi automašīnu (valsts reģistrācijas Nr.*/reģistrācijas numurs/*) un tās speciālo aprīkojumu, kā arī nodevusi savu licences kartīti PP-542. Atbilstoši minētā līguma nosacījumiem darba līgums ar *D.J.* nav noslēgts. Vienlaikus konstatēts, ka *D.J.* 2006.gada 26.aprīlī ir reģistrējies VID kā saimnieciskās darbības veicējs (izsniegta reģistrācijas apliecība AD 0002864).

Lēmumā secināts, ka, nenoformējot darba tiesiskās attiecības ar *D.J.*, bet noslēdzot līgumu ar viņu kā saimnieciskās darbības veicēju par licencējamu pakalpojumu saņemšanu un nododot viņam lietošanā transportlīdzekli ar reģistrācijas Nr.*/reģistrācijas numurs/* un licences kartīti PP-542, SIA „*/Nosaukums/*" ir pārkāpusi Rīgas domes 2004.gada 11.maija saistošo noteikumu Nr.62 „Pasažieru pārvadājumu ar vieglajiem taksometriem licencēšanas noteikumi" 5.1.punkta nosacījumus, kas aizliedz licenci un licences kartīti nodot lietošanā citai personai. Tādējādi šāda SIA „*/Nosaukums/*" rīcība lietā konstatētajos apstākļos ir kvalificējama kā komercdarbības veikšana, pārkāpjot speciālajā atļaujā (licencē), izziņā vai atļaujā minētos nosacījumus, kas uzskatāma par administratīvo pārkāpumu.

[2] 2007.gada 10.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts SIA „*/Nosaukums/* (turpmāk – pieteicēja) pieteikums par Lēmuma atcelšanu. Pieteikumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[2.1] Pakalpojums netika sniegts ar taksometru, kura numura zīmes tika izdotas *D.J.*, skaitītājs nebija reģistrēts uz *D.J.* vārda, uz taksometra durvīm nebija informācijas par *D.J.*. Licences kartīte netika nodota autovadītājam komercpārvadājumu veikšanai, bet atradās taksometrā saskaņā ar normatīvo aktu prasībām. Licences kartīte nedod tiesības, bet tikai apliecina licences esamību un tiesības sniegt pakalpojumus ar attiecīgo automašīnu.

[2.2] Līgums, kas noslēgts starp pieteicēju un *D.J.*, ir tiesiskais pamats vadīt SIA „*/Nosaukums/*" taksometru, un autovadītājs *D.J.* izpildīja tikai autovadītāja funkcijas, t.i., transportlīdzekļa apkalpes funkcijas. Autovadītājs pieteicēja gadījumā nebija pārvadātājs un patstāvīgi nesniedza pakalpojumus klientiem. Viņš uz tiesiskā pamata vadīja pārvadātāja mašīnu, kurš, savukārt, ir saņēmis visas nepieciešamās atļaujas un ar savu mašīnu un savā vārda sniedza pakalpojumus klientiem. Savus pakalpojumus autovadītājs uz tiesiskā pamata sniedza pārvadātājam (SIA „*/Nosaukums/*"), t.i., apkalpoja viņa automašīnu, viņa klientus un no viņa saņēma apmaksu. Likumdevējs (Autopārvadājumu likuma 1.pantā) viennozīmīgi atšķir autovadītāju no pārvadātāja. Persona, kas apkalpo mašīnu, automātiski neiegūst pārvadātāja statusu.

[2.3] Fakts, ka autovadītājs ir pašnodarbinātā persona, nav pamats uzskatīt, ka viņš veic komercdarbību vai individuālo darbu un sniedz pārvadājumu pakalpojumus. Amatpersonai bija precīzi jānoteic tā statuss, jo vadītājs bija pašnodarbinātā persona - saimnieciskās darbības veicējs. Fiziskā persona, kas nav reģistrējusies par individuālo komersantu vai individuālā darba veicēju, nevar būt pārvadātājs. Savukārt, ja fiziskā persona neplāno nodarboties ar komercpārvadājumiem profesionāli, viņai nav obligāti jāreģistrējas par individuālo komersantu vai par individuālā darba veicēju. Ja fiziska persona negrib veikt uzņēmējdarbību un gūt peļņu, bet vienkārši grib saņemt ienākumus ikdienas dzīvei, viņai ir tiesības vai nu iekļauties darba attiecībās vai veikt saimniecisko darbību (iegūstot pašnodarbinātās personas statusu).

[3] Atbildētāju pārstāvošā iestāde Valsts ieņēmumu dienests rakstveida paskaidrojumā par pieteikumu norādījis, ka to neatzīst, uzskata par nepamatotu un noraidāmu, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem apsvērumiem.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 23.februāra spriedumu pieteikums noraidīts.

Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Lietā konstatēti turpmāk minētie faktiskie apstākļi.

[4.1.1] Saskaņā ar 2006.gada 4.augusta līgumu starp KS „*/Nosaukums/*" un *D.J.* (*lietas lapa 59-60*) KS „*/Nosaukums/*" ārpus darba tiesiskajām attiecībām izmanto *D.J.* profesionālos pakalpojumus – transportlīdzekļa vadīšanu. Saskaņā ar līguma 3.punktu visas licences un atļaujas (kartītes) pieder tikai KS „*/Nosaukums/*". Saskaņā ar šī līguma pielikumu (*lietas lapa 61-62*) KS "*/Nosaukums/*" piešķir *D.J.* automašīnu un tās aprīkojumu.

[4.1.2] 2006.gada 22.augustā SIA „*/Nosaukums/*" izsniegta Rīgas domes licence Nr.542 (*lietas lapa 77*) pasažieru pārvadāšanai ar vieglajiem taksometriem.

[4.1.3] 2006.gada 19.oktobrī sastādīts Tematiskās pārbaudes akts Nr.4/6563 (*lietas lapa 48-57*), kurā norādīts, ka taksometrā */reģistrācijas numurs/* ir Rīgas domes licences kartīte PP542, taksometra vadītājs *D.J.*.

[4.1.4] 2006.gada 25.oktobra sastādītajā administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.BE 002968 (turpmāk - Protokols) (*lietas lapa 45-47*) konstatēts, ka 2009.gada 19.oktobrī VID RRI nodokļu inspektori veica pārbaudi SIA „*/Nosaukums/*" taksometrā, valsts numura zīme */reģistrācijas numurs/*, Rīgā. Pārbaudes laikā taksometra vadītājs *D.J.* (pašnodarbinātā persona) uzrādīja licences kartīti PP-542, kas izsniegta SIA „*/Nosaukums/*". Tādējādi pārkāpti Rīgas domes saistošo noteikumu Nr.62 1.5. un 5.1.punkts, Autopārvadājumu likuma 35.panta pirmā daļa.

[4.1.5] Ar VID RRI 2006.gada 30.oktobra lēmumu Nr.F11-BE 002968 SIA „*/Nosaukums/*" saukta pie administratīvās atbildības pēc LAPK 166.^{2}panta un tai uzlikts naudas sods Ls 500 apmērā (*lietas lapa 75-76*).

[4.1.6] Ar VID ģenerāldirektora 2006.gada 8.decembra lēmumu Nr.19/32412 (*lietas lapa 70-74*) atcelts VID RRI 2006.gada 30.oktobra lēmums Nr.F11-BE 002968 un lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai.

[4.1.7] Ar VID RRI 2006.gada 29.decembra lēmumu Nr.F11-BE 002968 SIA „*/Nosaukums/*" saukta pie administratīvās atbildības pēc LAPK 166.^{2}panta un tai uzlikts naudas sods Ls 500 apmērā (*lietas lapa 66-69*).

[4.1.8] Ar VID ģenerāldirektora 2007.gada 17.janvāra lēmumu Nr.19/2234 (*lietas lapa 63-65*) nolemts atcelt VID RRI 2006.gada 29.decembra lēmumu Nr.F11-BE 02968 un lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai.

[4.1.9] Ar VID RRI 2007.gada 5.februāra lēmumu Nr.F11-BE 002968 SIA „*/Nosaukums/*" saukta pie administratīvās atbildības pēc LAPK 166.^{2}panta un tai uzlikts naudas sods Ls 500 apmērā (*lietas lapa 21-22*).

[4.1.10] Ar 2007.gada 21.februāra iesniegumu pieteicēja apstrīdēja VID RRI 2007.gada 5.februāra lēmumu (*lietas lapa 35-39*).

[4.1.11] Pēc apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas VID ģenerāldirektors 2007.gada 9.martā pieņēma Lēmumu (*lietas lapa 5-7*).

[4.1.12] Saskaņā ar CSDD datu bāzē esošo informāciju vieglās automašīnas */reģistrācijas numurs/* īpašnieks bija SIA „*/Nosaukums/*".

[4.2] Lietā nav strīda par iepriekš konstatētajiem faktiskajiem apstākļiem, tai skaitā par to, ka SIA „*/Nosaukums/*" bija pārvadātājs Autopārvadājumu likuma izpratnē un pieteicēja nebija noslēgusi ar *D.J.* darba līgumu, un *D.J.* bija reģistrējies kā saimnieciskās darbības veicējs.

Lietā ir strīds par to, vai SIA */Nosaukums/*" bija nodevusi licenci un licences kartīti lietošanā citai persona, t.i., *D.J.*, proti, vai SIA „*/Nosaukums/*" bija izdarījusi administratīvo pārkāpumu, par kuru paredzēta administratīvā atbildība LAPK 166.^{2}pantā.

[4.3] Lēmums, kas pieteicējai ir nelabvēlīgs administratīvs akts, ir pamatots ar Rīgas domes 2004.gada 11.maija saistošo noteikumu Nr.62 „Pasažieru pārvadājumu ar vieglajiem taksometriem licencēšanas noteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr.62) 1.5.punktu, kas noteic, ka veikt pasažieru pārvadāšanu ar vieglajiem taksometriem var tikai tad, kad komersants ir saņēmis licenci un licences kartīti, bet fiziskā persona, kura ir reģistrējusies kā individuālā darba veicēja, ir iegādājusies arī patentu, un 5.1.punktu, kas noteic, ka par licences un licences kartītes izmantošanu ir atbildīgs pārvadātājs, kuram izsniegta licence un licences kartīte. Licenci un licences kartīti nedrīkst nodot lietošanā, pārdot, dāvināt, iznomāt vai citādā veidā atsavināt par labu citam pārvadātājam vai citai fiziskai vai juridiskai personai, kā arī jebkādā veidā nodot citai personai ar licenci iegūtās saistības.

Atbildība par šo noteikumu pārkāpšanu ir paredzēta LAPK 166.^{2}pantā, no kura izriet, lai pieteicēju sauktu pie administratīvās atbildības, ir nepieciešams konstatēt, ka pieteicēja ir veikusi komercdarbību, pārkāpjot speciālajā atļaujā (licencē), izziņā vai atļaujā minētos nosacījumus, proti, nodevusi licenci un licences kartīti lietošanā citai personai, konkrētajā gadījumā *D.J.*

[4.4] LAPK 243.pantā ir noteikts, kas var būt par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā un kā tos konstatē.

Administratīvā procesa likuma (turpmāk - APL) 154.panta panta pirmā daļa noteic, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

[4.5] Tiesas ieskatā ar lietā esošajiem pierādījumiem ir pierādīts, ka SIA „*/Nosaukums/*" ir pārkāpusi Noteikumu Nr.62 1.5. un 5.1.punktu, t.i., nodevusi licenci un licences kartīti lietošanā citai personai - *D.J.* To pierāda gan Protokols, kurā norādīts, ka 2009.gada 19.oktobrī VID RRI nodokļu inspektori veica pārbaudi SIA „*/Nosaukums/*" taksometrā, valsts numura zīme */reģistrācijas numurs/*, Rīgā. Pārbaudes laikā taksometra vadītājs *D.J.* (pašnodarbinātā persona) uzrādīja licences kartīti PP-542, kas izsniegta SIA „*/Nosaukums/*" (*lietas lapa 45-47*), gan pieteicējas paskaidrojumi, kuros norādīts, ka pakalpojums netika sniegts ar taksometru, kura numura zīmes tika

izdotas *D.J.*, skaitītājs nebija reģistrēts uz *D.J.* vārda, uz taksometra durvīm nebija informācijas par *D.J.*. Licences kartīte netika nodota autovadītājam komercpārvadājumu veikšanai, bet atradās taksometrā saskaņā ar normatīvo aktu prasībām.

[4.6] Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.panta 1.[1]daļa noteic, ka par fiziskās personas saimniecisko darbību ir uzskatāma jebkura darbība, kas vērsta uz preču ražošanu, darbu izpildi, tirdzniecību un pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību. Saimnieciskā darbība ietver arī ar uzņēmuma līguma izpildi saistīto darbību, profesionālo darbību, nekustamā īpašuma apsaimniekošanu, komercaģenta, māklera un individuālā komersanta darbību, kā arī fiziskās personas īpašumā esoša individuālā uzņēmuma (arī zemnieka un zvejnieka saimniecības) darbību, bet 1.[2]daļa noteic, ka profesionālā darbība ir jebkura neatkarīga profesionālu pakalpojumu sniegšana ārpus darba tiesiskajām attiecībām (..).

Autopārvadājumu likuma 1.panta 28.punkts noteic, ka pārvadātājs ir komersants, zemnieku vai zvejnieku saimniecība, kas pēc pasūtījuma vai līguma ar nosūtītāju, pasažieri vai uz cita tiesiska pamata uzņemas pārvadājuma saistību, bet 1.panta 7.punkts noteic, ka autovadītājs ir persona, kas uz tiesiska pamata vada autotransporta līdzekli. Autovadītājs vienlaikus var būt arī autotransporta līdzekļa īpašnieks. Savukārt Autopārvadājumu likuma 30.panta otrā daļa noteic, ka speciālā atļauja (licence) dod tiesības pārvadātājam veikt pasažieru pārvadājumus tikai ar viņa īpašumā esošiem autotransporta līdzekļiem vai - Ministru kabineta noteiktajā kārtībā - ar citu personu īpašumā esošiem autotransporta līdzekļiem.

[4.7] Kā izriet no 2006.gada 4.augusta vienošanās starp KS „*/Nosaukums/*" un *D.J.* (*lietas lapa 59-60*), KS „*/Nosaukums/*" ārpus darba tiesiskajām attiecībām izmanto *D.J.* profesionālos pakalpojumus – transportlīdzekļa vadīšanu. Saskaņā ar līguma 3.punktu visas licences un atļaujas (kartītes) pieder tikai KS „*/Nosaukums/*". Saskaņā ar šī līguma pielikumu (*lietas lapa 61-62*) KS „*/Nosaukums/*" piešķir *D.J.* automašīnu un tās aprīkojumu. Kā izriet no Protokola, tad 2006.gada 19.oktobrī *D.J.*, vadot taksometru */reģistrācijas numurs/*, uzrādīja licences kartīti PP542. *D.J.* nebija noslēdzis darba līgumu ar KS „*/Nosaukums/*", bet bija reģistrējies kā saimnieciskās darbības veicējs.

[4.8] Tiesas ieskatā, lai *D.J.* uzskatītu par autovadītāju, kas ir kā darbinieks darbojies pārvadātāja vārdā un labā, ir jābūt noformētām darba tiesiskajām attiecībām starp *D.J.* un pieteicēju. Saskaņā ar likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 1.panta 2.„a" punktu darba ņēmējs ir persona, kas uz darba līguma pamata par nolīgto darba samaksu veic noteiktu darbu darba devēja vadībā. *D.J.* savukārt bija reģistrējies par saimnieciskās darbības veicēju, kurš saskaņā ar likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 1.panta 3.„h" punktu bija atzīstams par pašnodarbinātu personu, kura gūst ienākumu kā fiziskā persona, kas reģistrējusies kā saimnieciskajā darbībā gūtā ienākuma nodokļa maksātāja.

Tā kā Ministru kabineta 2002.gada 22.oktobra noteikumi Nr.469 „Kārtība, kādā atļauts veikt pasažieru un kravas autopārvadājumus ar citas personas īpašumā esošiem autotransporta līdzekļiem" saskaņā ar datu bāzē „Latlex"

pieejamo informāciju no 2004.gada 29.decembra bija zaudējuši spēku, tad bija piemērojama Autopārvadājumu likuma 30.panta otrā daļa, kas noteic, ka speciālā atļauja (licence) dod tiesības pārvadātājam veikt pasažieru pārvadājumus tikai ar viņa īpašumā esošiem autotransporta līdzekļiem vai - Ministru kabineta noteiktajā kārtībā - ar citu personu īpašumā esošiem autotransporta līdzekļiem. Turklāt Autopārvadājumu likuma 35.panta otrā daļa noteica, ka fiziskajām personām, kuras reģistrētas kā individuālā darba veicējas, nepieciešama ne tikai speciālā atļauja (licence), bet jāiegādājas arī patents. Tas nozīmē, ka, nenoformējot darba tiesiskās attiecības, bet nododot pieteicējai piederošu licenci un licences kartīti, kā arī pieteicējai piederošu automašīnu */reģistrācijas numurs/* citas personas - *D.J.* kā saimnieciskās darbības veicēja, lietošanā, SIA „*/Nosaukums/*" bija pārkāpusi Noteikumu Nr.62 1.5 un 5.1.punkta prasības, kā arī Autopārvadājumu likuma 30.panta otrās daļas prasības.

Tiesas ieskatā pieteicējas norādītajiem apsvērumiem, ka pakalpojums netika sniegts ar taksometru, kura numura zīmes tika izdotas *D.J.*, skaitītājs nebija reģistrēts uz *D.J.* vārda, uz taksometra durvīm nebija informācijas par *D.J.* un licences kartīte netika nodota autovadītājam komercpārvadājumu veikšanai, bet atradās taksometrā saskaņā ar normatīvo aktu prasībām, nemaina lietas būtību, proti, taksometrs */reģistrācijas numurs/* varēja tikt nodots *D.J.* vienīgi uz darba līguma attiecību pamata darba pienākumu veikšanai, lai *D.J.* varētu uzskatīt par autovadītāju. Pamatojoties uz iepriekš minēto argumentu, tiesa noraidīja kā nepamatotus arī pārējos pieteicējas iebildumus [2.2; 2.3].

[4.9] LAPK 32.panta pirmā daļa noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. LAPK 166.^{2}panta sankcija juridiskajām personām ir naudas sods no piecsimt līdz trīstūkstoš latiem, konfiscējot administratīvā pārkāpuma priekšmetus un izdarīšanas rīkus vai bez konfiskācijas.

Ar Lēmumu atstāts spēkā pieteicējai sākotnēji piemērotais sankcijā paredzētais minimālais sods – piecsimt latu naudas sods. VID sākotnējā lēmumā ir izvērtējis, ka attiecībā uz pieteicēju nav konstatējami atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi. Tiesa atzina, ka VID ir izdarījis nepieciešamos lietderības apsvērumus un pieteicējai noteiktais sods ir samērīgs un atbilstošs izdarītajam pārkāpumam.

[4.10] Ņemot vērā iepriekš minēto, Lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pamatots un tiesisks, bet pieteicējas pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 23.februāra spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz pieteikumu apmierināt un norāda turpmākos argumentus.

[5.1] No tiesas spriedumā uzskaitītajiem pierādījumiem, kas tiesas ieskatā pierāda to, ka pieteicēja ir pārkāpusi Noteikumu Nr.62 1.5. un 5.1.punktu, neizriet, ka pieteicēja būtu nodevusi *D.J.* licenci. Protokols pierāda nevis to, ka licences kartīte tika nodota lietošanai citai personai, bet gan to, ka pieteicējas

taksometrā atradās licences kartīte PP-542, kas izsniegta pieteicējai. Licences kartītes atrašanos taksometrā nosaka Noteikumu Nr.62 5.2.punkts.

Pieteicēja vēlreiz uzsver, ka *D.J.* nesniedza pakalpojumu VID inspektoriem, darbojoties individuāli, bet gan izpildījis tikai autovadītāja – transportlīdzekļa apkalpes funkcijas, un *D.J.* lietošanā netika nodota pieteicējas licence un licences kartīte.

[5.2] Tiesa, spriedumā norādot, lai *D.J.* uzskatītu par autovadītāju, starp pieteicēju un *D.J.* bija jābūt noformētām darba tiesiskajām attiecībām, ir nepamatoti šauri iztulkojusi Autopārvadājumu likuma 1.panta 7.punktu. Tāpat tiesa nav pamatojusi, kāpēc *D.J.* un KS „*/Nosaukums/*" 2006.gada 4.augusta līgums nav uzskatāms par tiesisko pamatu vieglā taksometra vadīšanai Autopārvadājumu likuma 1.panta 7.punkta izpratnē.

[5.3] Pirmkārt, no Noteikumu Nr.62 5.1.punkta izriet, ka pārvadātājs ir pārkāpis minēto tiesību normu, ja ir nodevis citam pārvadātājam vai citai fiziskai vai juridiskai personai gan licenci, gan licences kartīti, jo starp abiem vārdiem šajā normā ir lietots saiklis „un", nevis „vai". Otrkārt, šajā normā paredzētais aizlieguma mērķis ir nepieļaut, lai cits pārvadātājs izmantotu nodoto licenci un licences kartīti darbībai, kurai viņam pašam būtu jāsaņem tāda pati licence un licences kartīte.

Turklāt no Autopārvadājumu likuma 1.panta 18.[1]punkta izriet, ka licences kartīte nedod tiesības, bet gan tikai apliecina licences esamību un tiesības sniegt pakalpojumus ar attiecīgo automašīnu.

Tiesiskais pamats *D.J.* vadīt pieteicējas taksometru ir līgums, kas atrodas lietas materiālos. No šī līguma izriet, ka *D.J.* nav uzskatāms par pārvadātāju, kurš nodarbojas ar pasažieru komercpārvadājumiem, bet gan tikai par autovadītāju, kurš veic transportlīdzekļa apkalpes funkcijas.

Autopārvadājumu likuma 1.panta 7. un 28.punktā ir nošķirti autovadītāja un pārvadātāja jēdzieni. Autovadītājs, kurš uz tiesiska pamata vada automašīnu, automātiski neiegūst pārvadātāja statusu. Pārvadātājs nodarbojas ar komercpārvadājumiem un sniedz pārvadājumu pakalpojumus klientiem, kā arī patstāvīgi uzņemas pārvadājuma saistības ar pasažieriem. Pārvadātājs var patstāvīgi vadīt savā valdījumā esošo mašīnu vai/un uzticēt tā vadīšanu trešajai personai.

Apstāklis, ka autovadītājs ir pašnodarbināta persona, nav pamats uzskatam, ka viņš veic komercdarbību vai individuālo darbu un sniedz pārvadājuma pakalpojumus.

[6] Par apelācijas sūdzību VID iesniedza paskaidrojumu, kurā norāda, ka pilnībā piekrīt pirmās instances tiesas spriedumam un uzskata, ka tajā ir izvērtēti visi apstākļi un pierādījumi lietā, kā arī pareizi interpretētas un piemērotas tiesību normas, līdz ar to spriedums ir pamatots.

[7] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis uzturēja apelācijas sūdzību uz tajā minētajiem motīviem.

Atbildētāja pārstāve apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus un noklausījusies procesa dalībnieku paskaidrojumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējas apelācijas sūdzība ir nepamatota.

[9] Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā spriedumu motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus spriedumu motīvu daļā var nenorādīt.

Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka pieteicējas apelācijas sūdzības pamatā ir tie paši argumenti, kas norādīti pieteikumā un kurus pirmās instances tiesa ir izvērtējusi kopsakarā ar lietas materiāliem. Pārbaudījusi un izvērtējusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka lietā Administratīvās rajona tiesas sniegtais pamatojums ir pareizs, tas atbilst lietā konstatētajiem faktiskajiem apstākļiem un ir pilnībā pietiekams. Ievērojot minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst Administratīvās rajona tiesas spriedumu par tiesisku, pievienojas tā motivācijai, un tādēļ šajā spriedumā atkārtoti tos pašus apsvērumus nenorāda.

[10] Papildus Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka nav tiesiski nozīmīgs pieteicējas arguments, ka no lietas materiāliem neizriet, ka pieteicēja būtu nodevusi *D.J.* savu licenci, proti, Protokols pierāda nevis to, ka licences kartīte tika nodota lietošanai citai personai, bet gan to, ka pieteicējas taksometrā atradās licences kartīte PP-542, kas izsniegta pieteicējai. Licences kartītes atrašanos taksometrā nosaka Noteikumu Nr.62 5.2.punkts.

Lietā nav strīda, ka autovadītājs *D.J.* lietoja pieteicējai piederošo taksometra automašīnu un tās aprīkojumu saskaņā ar 2006.gada 4.augusta līgumu [4.1.1], proti, pieteicēja labprātīgi nodevusi *D.J.* automašīnu ar aprīkojumu, līdz ar to arī secināms, ka pieteicējai izsniegto licenci, jo, kā pati pieteicēja norāda - licences kartītes atrašanos taksometrā nosaka Noteikumu Nr.62 5.2.punkts.

[11] Pamatots ir pieteicējas arguments, ka Autopārvadājumu likuma 1.panta 7. un 28.punktā ir nošķirti autovadītāja un pārvadātāja jēdzieni. Autovadītājs ir tas, kurš uz tiesiska pamata vada automašīnu, savukārt pārvadātājs nodarbojas ar komercpārvadājumiem un sniedz pārvadājumu pakalpojumus klientiem, kā arī patstāvīgi uzņemas pārvadājuma saistības ar pasažieriem. Taču minētajai autopārvadātāja definīcijas nošķiršanai nav tiesiskas nozīmes lietā, jo pieteicēja ir saukta pie administratīvās atbildības pēc LAPK $166.^{2}$panta, proti, pieteicēja ir veikusi komercdarbību, pārkāpjot speciālajā atļaujā (licencē), izziņā vai atļaujā minētos nosacījumus, kas izpaudās licences kartītes nodošanā lietošanā citai

personai, konkrētajā gadījumā *D.J.* Lietā nav strīda, ka autopārvadātājs ir pieteicēja.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.[11]panta otrās daļas 1.punktu un 286.[14]pantu

nosprieda:

Valsts ieņēmumu dienesta 2007.gada 9.marta lēmumu Nr.19/12692 atstāt negrozītu, bet sabiedrības ar ierobežotu atbildību „*/Nosaukums/*" apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs	*(paraksts)*	V.Endzelis
Tiesneses	*(paraksts)*	K.Krastiņa
	(paraksts)	L.Vīnkalna

NORAKSTS PAREIZS:
Administratīvās apgabaltiesas tiesnesis V.Endzelis
Rīgā, 2010.gada 15.februārī